

Мѣдъ феурварій

Дреманіе Очию ѿ душі баженне, ѿгнѧлъ єсі, бда и бгови
пріедни власа віеноциными стояніи, непреклоненъ нождами
єстества: тѣмже ко дню невечернемъ достигла єсі. **Бо:**
Іако чефтогъ ѿдущевленъ бжїй, и кадильницу мысленаго и
свѣтоноснаго оугла, присноблагодатию оублажаемъ б҃дъ,
Зовдше: ради имъ ходатанце, спасительнаго воскрнія.

Любгій канонъ отагу, гласъ й. И аще волнии повелителъ
оублажти, въ начальхъ тропаренъ канона сего. **П**еснь й. **Ірмосъ:**
Нѣсть тиѣкъ подобенъ препрославленный гдї: рукою во крѣпкою
избавилъ єсі люди, также изграждалъ єсі человѣкомъ любче.

Нѣсмъ подобенъ како воспѣти ѿ части, ибномъ воеводѣ
тезонменитаго великаго кнѧзя віеволода возставши въ
слованъхъ наслышихся, идѣже первозванный во апостольхъ
же зъ водѹ зи.

Въ лѣта великааго кнѧзя владимира, цркою діадимою ѿ
мономаха честни почтенъ возставъ, первомъ же великомъ
владимирѣ подражавъ, іако ѿ корене ихъ честна вѣтвь
израсла єсі.

Црѣа ибнаго славима въ тѣцѣ, и зъ млада гавілса єсі соудж
чистъ и непороченъ: ємдже икінѣ предстоѧ дерзновеніи,
и наск помолися баженне кнѧже гавріле. **Егородичъ:**
Чистъ та и непорочнъ, архаггав гаврілъ іако оубрѣ,
радыися, тебѣ вѣщце, свѣтло возопи, иискъ собрачна, чело-
вѣкъ спасеніе, кнѧзъ и црѣмъ похвалъ и честнословіе.

Катаваіа: **О**верзъ оуста моѧ: **П**еснь Г. **Ірмосъ:**
На камени мѧ вѣры оутвердивъ, разширилъ єсі оуста моѧ на
враги моѧ, вознесли боѧ дѹхъ мои внегда пѣти: нѣсть стъ,
иакоже вѣя нашъ, и нѣсть праведенъ, паче тебѣ гдї.

Глаголюмъ животочными винами, испилъ єсі вѣдъ спасенія,
возгнѹши всѧ горькаго грѣха, и поѧ глаголалъ єсі бгови
віеволоде: іако нѣсть ста паче тебѣ гдї.